

Forfatter: Udrag fra Det forbandede Huus

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 96.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366444704/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Det forbandede Huus

«Se, nu staaer det igjen tilfals, Huset ved Christianshavns Kanal – din salig Farbroders Huus, Johanne! og det paa endnu billigere Vilkaar» – sagde den unge Snekermester Frants en Morgen til sin smukke Kone, idet han lagde Adresse-Avisen paa Vuggen og saae paa den lille fjerdingaarsgamle Dreng, som endnu slumrede rolig, og syntes at lege med Guds Engle i Drømme.

«Lad os slaae det kjære gamle Huus reent af Hovedet, bedste Mand! – svarede den unge Kone og lagde Avisen paa Bordet uden at see paa den – Tag over Hovedet har vi jo dog, saalænge Hr. Stork vil have Taalmodighed med Leien. Havde vi kun Brød til os selv og den lille velsignede Gudsengel der, naar han nu snart vil begynde at kræve det, saa maatte vi vel lade os nøie. Med al vor Armod ere vi maaskee dog endnu det lykkeligste Ægtepar i Byen – føiede hun mild og kjærlig til – og vi maae ret takke vor Gud, at han ikke lod den vide Verden adskille os, men bragde dig sund og glad tilbage fra Reisen, og gav os Kjærlighed og Styrke til at bære vort lille Kors med Taalmodighed.»

«Du er roig dog altid den samme fromme velsignede Johanne – sagde Frants og omfavnede den unge blomstrende Moder, som etindrede ham om et herligt Madonnabilled, han engang paa sine Reiser havde seet – mig har du ogsaa gjort langt frommere og taalmodigere, end det ellers var min Natur og Sædvane. Men paa dette elendige Loftkammer kan jeg ikke længer udholde det. Her har jeg hverken Lyst eller Plads til at arbejde; skal jeg bringe Noget ud af Haandteringen, maa jeg have et ordentligt Værksted og Plads til at aande og røre mig. Din salig Farbroders Huus ved Kanalen var ret et Huus for mig; der har jeg og den gamle Mester sjunget saa mangen lystig Sang ved vor Høvlbank, og der vilde jeg ret være saa hjemlig og trostig tilmode. Der var det jo ogsaa jeg saae dig første Gang. Der sad jeg siden hver Aften hos dig i den lille Døgligstue med det grønne Paveel, naar jeg kom fra Værkstedet med gamle Mester Flok. Hver Heiligaften tog han saa Sølvbageret frem af Skabet i Alkoven, og

Fra *Noveller*, 1827

drak med mig paa en glædelig Fest. Og da mit Svendestykke var færdigt, og den store smukke Liigkiste stod til Skue i Værkstedet, husker du da hvor den Gamle var glad, og hvor lykkelig du sank i mine Arme, da han lagde din Haand i min over Kisten og sagde: tag hende, Frants, og vær brav! her skal du boe og bygge med hende engang, naar jeg ligger i denne Kiste og venter paa en saelig Opstandelse.»

«Ak, det skete dog ikke – sukkede Johanne – Kisten staaer vist endnu der paa Loftet og forskrækker Pigerne i Mørke. Nu er det gamle kjære Huus jo endogsaa i Vanrygte, og Ingen vil mere leie eller købe det, siden de mange ulykkelige Dødsfald.»

«Just det kan være vor Lykke, Johanne! det for vil Hr. Stork nu sælge det for saa urimelig godt Kjøb og give et halvt Aars Henstand paa det Hele. Inder et halvt Aar maa det langvarige Skifie jo være sluttet, og vi faae dog i det mindste saameget, at vi kan betale hvad vi skyldte, saa er Huset vores, og med det skal du see er der Lykke og Velsignelse. At tre Børn kan døe der i et halvt Aar af Meslinger og et Par gamle Folk af Alderdom, deri er vist Huset uskyldigt. At Gædrenge har hittet paa at ridse «et forbandet Huus» paa Muren, det forskrækker kun de gamle gode Koner i Vartov. For mig er og bliver det et velsignet Huus, og vil Hr. Stork modtage mit Bevis for Kjøbesummen, uden anden Sikkerhed, end mit ærlige Ansigt, saa er Huset mit idag, og vi kan flytte derind den Dag imorgen.»

«Ak, kjære Mand, jeg vilde saa nødigt, vi skulde komme i mere Gjæld til denne Hr. Stork; det er ingen god Mand, maa du troe, hvor venlig og høflig han endogsaa synes. Selv Farbroder kunde jo aldrig ret lide ham, hvorvel han ikke kunde hade nogen. Guds Skabning paa Jorden. Men hver Gang Hr. Stork kom og talte om Handel og Bodmerie, blev han mørk og stille og gav mig Vink til at gaae paa mit Kammer.»

«Hr. Stork havde dengang et godt Øie til dig, ved jeg nok – sagde Frants og smulede selvtilfreds – men jeg var ham for lykkelig en Medbeiler. Nu, det var en Daarlighed af den gamle Pebersvend; det er nu glemt, og den Godhed, han havde for dig, er nu endogsaa gaaet over til mig. Han kræver mig jo aldrig for Huusleien, gav mig endogsaa et nyt Laan til Barnedaaben og viser mig meer Artighed, end nogen Anden.»

«Men den Maade, hvorpaa han seer paa mig, Frants, er mig altid modbydelig, og jeg har ingen god Tro til hans Venlighed og bestan-